

Sygn. akt V KK 254/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Hofmański

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 listopada 2013 r.

sprawy **I. W.**,

skazanego z art. 13 § 1 w zw. z art. 148 § 1 i art. 156 § 1 pkt 2 w zw. z art. 11 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 25 stycznia 2013 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego z dnia 19 października 2012 r., sygn. akt III K .../12

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,
2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. M., Kancelaria Adwokacka, kwotę 738 złotych (słownie siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym 23% podatku VAT za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego I. W.,
3. zwolnić skazanego I. W. od ponoszenia kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Kasacja obrońcy skazanego okazała się być bezzasadna w stopniu oczywistym.

W kasacji zarzucono rażące naruszenie prawa, mające istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

1. art. 2 § 2 w zw. z art. 440 k.p.k. poprzez niepodjęcie przez Sąd II instancji z urzędu maksymalnych starań zmierzających do ustalenia prawdy obiektywnej, a to działania oskarżonego w warunkach obrony koniecznej,
2. art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. poprzez przyjęcie, że wiarygodność skazanego I. W. budzi wątpliwości w takim stopniu, że nie zasługują na wiarę, mimo że wersja przedstawiona przez pokrzywdzonego A. R. jest niespójna i budzi wątpliwości co do prawdziwości,
3. art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k., poprzez przyjęcie, że wiarygodność A. R. nie budzi wątpliwości, mimo że przedstawiona przez niego wersja wydarzeń jest wewnętrznym sprzeczna i niespójna i nie zasługuje na uwzględnienie,
4. niezastosowanie art. 25 k.k., skutkujące nieprzyjęciem, że oskarżony działał w warunkach obrony koniecznej, podczas gdy przyjęty stan faktyczny pozwala na tak uznać.

Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zarzuty kasacji okazały się być bezzasadne w stopniu oczywistym.

Pierwszy z zarzutów kasacji w sposób oczywisty nie może być podstawą jej uwzględnienia. Wprawdzie przepisy postępowania karnego, tj. art. 2 § 2, art. 167 i art. 366 § 1 k.p.k. nakładają na organy postępowania obowiązek przeprowadzenia dowodów z urzędu, ale tylko w takim zakresie, w jakim jest to niezbędne dla prawidłowego wyrokowania. Skoro zgromadzony przez Sąd Okręgowy, a uzupełniony przez Sąd Apelacyjny materiał dowodowy zdaniem tego ostatniego Sądu pozwalał na należyte wyjaśnienie sprawy, tj. dokonanie poprawnych ustaleń faktycznych (zob. s. 5-6 uzasadnienia wyroku SA), nie można zasadnie stawiać zarzutu niepodjęcia inicjatywy dowodowej. Zauważyć należy, że w zakresie w jakim Sąd odwoławczy uznał to za zasadne, uzupełnił postępowanie dowodowe, dopuszczając dowód z zeznań K. A. Jednocześnie nie można poważnie traktować

tej części omawianego zarzutu kasacji, w której skarżąca wyraża niezadowolenie z niepodjęcia „starań zmierzających do ustalenia prawdy obiektywnej, a to działania oskarżonego w warunkach obrony koniecznej”. Warto przypomnieć skarżącej, że poszukiwanie prawdy w procesie karnym, nie ma polegać na poszukiwaniu ustaleń stosownie do uprzednio obranej tezy.

Zarzuty z pkt 2-4 kasacji tylko pozornie dotyczą naruszenia prawa, a w istocie odnoszą się do ustaleń faktycznych, dokonanych przez Sąd Okręgowy i nieznacznie skorygowanych przez Sąd Apelacyjny. Zarzuty kasacji odnoszące się do tych ustaleń faktycznych, które były dokonane przez Sąd Okręgowy i zaakceptowane przez Sąd Apelacyjny, są więc jedynie próbą powielenia kontroli odwoławczej, przeprowadzonej w sprawie bardzo rzetelnie i krytycznie. Jako dotyczące postępowania sądu I instancji nie mogą być skutecznie podnoszone w kasacji. Jeśli zaś chodzi o ocenę materiału zgromadzonego przez Sąd Apelacyjny w trybie art. 452 § 2 k.p.k., ocena ta jest w pełni poprawna, logiczna i zgodna z doświadczeniem życiowym. Sąd Apelacyjny zasadnie uznał K. A. za wiarygodnego świadka i wsparł się jego depozycjami, przy weryfikacji ustaleń faktycznych dokonanych w I instancji (argumenty przemawiające za tym, podane na s. 13-14 uzasadnienia wyroku SA, Sąd Najwyższy w pełni podziela). Sąd Najwyższy nie dopatrywał się naruszenia art. 4, ani art. 7 k.p.k. przy ocenie zeznań świadka K. A. Odnosząc się do jedynej podniesionej w tym zakresie wątpliwości autorki kasacji, trzeba zauważyć, że w świetle zeznań tego świadka uprawniony był wniosek, że pokrzywdzony nie zachowywał się agresywnie wchodząc na działkę oskarżonego w poszukiwaniu deski klozetowej, co ważne, nie miał też w ręku żadnych przedmiotów, w tym nożyczek, a to mogło zasadnie mogło utwierdzić Sąd odwoławczy w uznaniu za niewiarygodną relacji oskarżonego, że działał w obronie koniecznej.

W powyższych względów orzeczono jak w sentencji.